

Ένας υπέροχος δρόμος

Αλεξάνδρου Μ. Σταυροπούλου

Αν θέλουμε επιγραμματικά να πούμε σε δυο νέους ή μεγαλύτερους την ηλικία ανθρώπους που πρόκειται να παντρευτούν, την άποψη της Εκκλησίας για τον γάμο, θα τον ορίζαμε ως *Μυστήριο αγάπης* και ως Εκκλησία μικρά¹. Αυτά ορίζουν την ουσία του γάμου. Κύριος εκφραστής αυτής της διδασκαλίας μεταξύ άλλων είναι ο ιερός Χρυσόστομος.

Σήμερα που τόσο αμφισβητείται ο θεσμός του γάμου αλλά και ταυτόχρονα επιδιώκεται πάση θυσία η αγάπη, τι επιτυχέστερος συνδυασμός θα προέκυπτε από το να χαρακτηρίσουμε τον γάμο ως *Μυστήριο Αγάπης*;

Επειδή συνήθως αρεσκομάστε στο να στρέφουμε προς τα πίσω το βλέμμα μας και να προβάλλουμε το αίτημα **Πίσω στους Πατέρες** και να θεωρείται αυτό ως οπισθοδρόμηση, θα αντιπρότεινα το **Εμπρός με τους Πατέρες !** Η διδασκαλία των Πατέρων της Εκκλησίας δεν είναι ποτέ ένα πισωγύρισμα αλλά ένα άνοιγμα προς τα εμπρός. Στην προκειμένη περίπτωση του ιερού Χρυσοστόμου είναι κάτι το προοδευτικό, αν μάλιστα λάβουμε υπόψη ένα συγκεκριμένο κείμενό του που υπερβάλλει σε έννοιες κάθε είδους προοδευτικές διατυπώσεις από συγχρόνους μας. Με τόλμη προβάλλει την **αγαπητική σχέση** που πρέπει να υπάρχει ανάμεσα στο ζευγάρι αλλά και μας εκπλήσσει με την ιδιαίτερη εμμονή του στην **αγάπη** που οφείλει ένας άνδρας να επιδεικνύει προς την σύζυγό του.

Το κείμενο που παραθέτουμε ευθύς αμέσως δείχνει έναν **υπέροχο δρόμο** που πρέπει να ακολουθήσουμε (Α΄ Κορινθίους 12, 31). Ο ιερός Χρυσόστομος ένθερμος μαθητής του αποστόλου Παύλου σηματοδοτεί αυτόν τον υπέροχο δρόμο. Το κείμενο αρχίζει με το καταπληκτικό παράγγελμα: **Λόγια αγάπης να της λες.**

¹ Αλεξάνδρου Μ. Σταυροπούλου, *Μυστήριο αγάπης – Εκκλησία μικρά, ο γάμος εις την Ορθόδοξον Εκκλησίαν, Ανάπτυπον από το περ. Κοινωνία, 1974, τ. 18, Μάρτιος-Απρίλιος, σ. 112-119.*

«Λόγια ἀγάπης νὰ τῆς λές



... Ἐγὼ ἀπὸ ὅλα, τὴ δική σου ἀγάπη προτιμῶ καὶ τίποτε δὲν μοῦ εἶναι τόσο βασανιστικὸ ἢ δυσάρεστο, ὅσο τὸ νὰ βρεθῶ κάποτε σὲ διάσταση μαζί σου. Κι ἂν ὅλα χρειασθεῖ νὰ τὰ χάσω, ...κι ἂν στοὺς ἔσχατους βρεθῶ κινδύνους, ὅτιδήποτε κι ἂν πάθω, ὅλα μοῦ εἶναι ἀνεκτὰ κι ὑποφερτὰ, ὅσο ἐσύ μοῦ εἶσαι καλά. Καὶ τὰ παιδιά, τότε μοῦ εἶναι περιπόθητα, ἐφ' ὅσον ἐσύ μᾶς συμπαθεῖς... Ἴσως κάποτε σοῦ πεῖ: Ποτὲ ὡς τώρα δὲν ξόδεψα ἀπὸ τὰ δικά σου, ἔχω ἀκόμη τὰ δικά μου, πού μου ἔδωσαν οἱ γονεῖς μου. Τότε πές της: Τί λές καλὴ μου; Ἐχεις ἀκόμη τὰ δικά σου; Ποιὰ λέξη μπορεῖ νὰ ἔναι χειρότερη ἀπὸ αὐτή; Σῶμα δὲν ἔχεις πιά δικό σου κι ἔχεις χρήματα; Δὲν εἴμαστε δύο σώματα μετὰ τὸ γάμο, ἀλλὰ γίναμε ἓνα. Δὲν ἔχουμε δύο περιουσίες, ἀλλὰ μία... Ὅλα δικά σου εἶναι, κι ἐγὼ δικός σου εἶμαι, κορίτσι μου. Αὐτὸ μὲ συμβουλεύει ὁ Παῦλος λέγοντας ὅτι ὁ ἄνδρας δὲν ἐξουσιάζει τὸ σῶμα του, ἀλλὰ ἡ γυναῖκα. Κι ἂν δὲν ἔχω ἐγὼ ἐξουσία στὸ σῶμα μου, ἀλλὰ ἐσύ, πόσο μᾶλλον δικά σου εἶναι τὰ χρήματα... Ποτὲ νὰ μὴν τῆς μιλάς μὲ πεζὸ τρόπο, ἀλλὰ μὲ φιλοφροσύνη, μὲ τιμὴ, μὲ ἀγάπη πολλή. Νὰ τὴν τιμᾶς, καὶ δὲ θὰ βρεθεῖ στὴν ἀνάγκη νὰ ζητήσῃ τὴν τιμὴ ἀπὸ ἄλλους... Νὰ τὴν προτιμᾶς ἀπὸ ὅλους γιὰ ὅλα, γιὰ τὴν ὀμορφιά, γιὰ τὴ σωφροσύνη της, καὶ νὰ τὴν ἐγκωμιάζεις. Νὰ κάνεις φανερὸ ὅτι σ' ἀρέσει ἢ συντροφιά της κι ὅτι προτιμᾶς νὰ μένεις στὸ σπίτι γιὰ νὰ ἔσαι μαζί της ἀπὸ τὸ νὰ βγαίνεις στὴν ἀγορά. Ἀπὸ ὅλους τοὺς φίλους νὰ τὴν προτιμᾶς, καὶ ἀπὸ τὰ παιδιά πού σοῦ χάρισε, κι αὐτὰ ἐξαιτίας της νὰ τὰ ἀγαπᾶς» (Εἰς Ἐφεσίους, Ὁμιλία 20)².

² Ἡ μετάφραση ἀπὸ Παναγιώτη Νέλλα, Ζῶν Θεούμενον, Ἐκδ. Ἀρμός, Ἀθήνα 1992-3, σ. 85.